

Durmuş Hocaoğlu

“Onurlu AB Üyeliği” Tezinin Kritiği: Netice-i Kelâm-II

Yeniçağ., “Analiz”, 25 Kasım 2005, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 334; 2005-132; Kasım-11

YENIÇAG

MHP'nin “Onurlu Avrupa Birliği Üyeliği” tezini hazırlayan ve müdâfa edenlerin, çok çok zayıf ve hattâ ümitsiz olmakla beraber, belki bir intibâha medâr olabilir ümidiyle, nazar-ı dikkatlerini çekmek kasdıyla, Avrupa Birliği sürecinde, her üye devletin řu veya bu şekilde, ama mutlaka ve behemehâl, hâkimiyetini kısmen veya tamâmen devretmeyi, hattâ kısmen veya tamâmen toprak parçalanmasını kabûl edeceğini ve etmekte olduğunu; bu noktada prensip itibâriyle, Türkiye ile diğerleri arasında, Türkiye'nin nevi şahsına münhasır özelliğinden ileri gelen fark dışında bir fark bulunmadığını söylemiştik. Birincisi, artık tafsîle hâcet yoktur ki, “Avrupa Birliği” mantığının tabiî ve kaçınılmaz bir gereğidir; çünkü, Avrupa Birliği demek, bir takım hür ve müstakil ulus-devletlerin ferdi istiklâl ve hâkimiyetlerinden tâviz vermeden, önceden ne iseler aynen o şekilde varlıklarını muhâfaza ederek vücut verecekleri bir işbirliği değildir; mutlaka ferdiyetleri ve hürriyet ve istiklâlleri aşındırılmalı ve hattâ mümkün-mertebe ifnâ edilmeli ve tabiatıyla, yine aynı zarûretle, yeni bir siyâsi teşkilâtlanma için de parçalanmalıdırlar. Bu bakımdan, her üye ülke bu kaderi bilmekte ve kabûl etmektedir; ne var ki, hâlâ direnen milliyetçiliklerin bir sonucu olarak, bir kısmı, “diğerinin” daha önce parçalanmasını isteyerek kendi parçalanmasını ertelemeye veya minimize etmeye çalışmaktadır: Fransa gibi. Bu noktada Türkiye prensip olarak bir istisnâ değildir; Türkiye'nin istisnâi tarafı öncelikle şudur ki, her üye ülke, üye olduktan sonra bu süreci yaşamıştır ve yaşamaktadır — onyediy parçaya bölünen İspanya ve dört parçaya bölünen İngiltere gibi — ve yaşayacaktır — onaltı parçaya bölünecek olan Polonya gibi; ve fakat Türkiye, ister tam üyelik veya ister imtiyazlı ortaklık statüsü şeklinde olsun, AB'ye “bir şekilde” hulûl edebilmek için bu parçalanma sürecini “öncelikle” yaşamalımıdır ve yaşayacaktır; aslında řu anda çoktan azar-azar yaşamaya başlamış olmakta olduğu gibi. Türkiye'nin istisnâi konumunun en mâsum sebebi, Avrupalıların sindirmesini zorlaştıracak derecede büyük, ilâveten Müslüman ülke oluşudur; ama asıl sebep, sebübü'l-esbâb ise daha derinlerde aranmalıdır: Türkiye, Avrupa'nın mağlûp ettiği ama imhâ edemediği en kadim hasmıdır ve şimdi ise bu süreçte, rövans için en müsâit şartlar doğmuş bulunmaktadır.

Şartlar en müsâit; hiç olmadığı ve muhtemelen de hiç olmayacağı kadar: Hunlar'dan itibâren Avrupa'nın gövdesine batmış yabancı bir cisim olduğu için Denis de Rougemont'un tâbiriyle Avrupa'nın karabasanı, “öcüsü” olan bu Asyalı kavim; bütün tarihleri boyunca mağlûp edilseler dahi imhâ ve zelil edilemeyen; her defasında bir yolunu bulup ayağa kalktığı için, Alan Palmer'in tâbiriyle “dokuz canlı” olan bu millet, ilk defa olarak kendi irâdesiyle Avrupa'nın potasında erimek, kendi elleriyle kendi devletlerini fesh ve ilga etmek, kendi varlıklarını bu coğrafyada sona erdirmek kastındadırlar; iyi ve dikkatli bir hesaplama ile, sıfır mâliyetle, hattâ kâr ile, ezeli düşmanın son nefesi, Türkler tarafından kesildiğinden beri acısı hiç unutulmayan, Avrupa'nın Asya'ya uzanan eli olan Anadolu topraklarında verilmiş olacaktır.

Şartlar en müsâit; hiç olmadığı ve muhtemelen de hiç olmayacağı kadar: Çünkü işbu fesh işlemi, bizzat ve bizâtihi devlet politikası olmuştur; tabiatıyla ve bittabiî, “son devlet politikası” olmak üzere.

Şartlar en müsâit; hiç olmadığı ve muhtemelen de hiç olmayacağı kadar: Öyle ki, bu ülkenin “milliyetçiliğini” temsil iddiasındaki (?) MHP gibi bir siyâsî parti dahi, ülkelerinin fesh ve ilga ameliyesinde aktif rol almak için can havliyle asılmakta ve bundan gurur duymaktadır.

Bu noktada, doğrusu Devlet Bahçeli’nin 2 Ekim tarihli “Başkent Ankara” mitinginde “Avrupa Birliği’ne onurla girmek” sloganını telâffuz etmeyişi bir nebze ümit verir gibi olsa dahi yine de ciddî bir uyanışı çok büyük bir ihtiyat ve temkinle karşılayarak, son hükmü vermenin zamânı geldiğine inanıyorum:

Hiç ama hiçbir şey adına ve hiç ama hiçbirşey için ve hiç ama hiçbir şekil ve sûrette, bugüne kadarki gelişim sürecini ve felsefesini tepeden turnağa değiştirip bambaşka bir şeye münkalib olmadığı müddetçe, Avrupa Birliği’ne “onur” ile, yâni vekar, haysiyet, izzet, gurur ve şeref ile girilemez. Bu sebeple MHP’nin adı geçen tezi hepten, ve usûlden değil, esastan bâtıldır.

Dahasına gelince: Bundan beş yıl önce, haftalık Muhalif gazetesinde düzenli olarak onüç bölüm hâlinde yayınlamış olduğum “Siyâsî Milliyetçiliğin İflâsı” başlıklı yazı dizimde [ilk yazı, sayı: 33, 01.09.2005; son yazı, sayı: 45, 24.11.2000], MHP’nin İktidar tecrübesinin bir “iflâs” olduğunu yazmıştım; ondan sonra zaman-zaman bu hükmümdeki isâbet derecem üzerinde kendimi sorguladım ve fakat şimdi, maalesef, bu iflâsın, bu tutarsız tez ile daha da sistematikleşmiş ve kronikleşmiş olduğu kanâatine vâsıl olmuş bulunuyorum.

MHP, hâlâ, birçok sebebe binâen, milyonlarca insanın millî mes’eleler bahis mevzûu olunca tek ümit melce’i hâlinedir; ancak ne yazık ki, Milliyetçilik dâvası, MHP’nin zayıf omuzları ve titrek bacakları için, kaldırılamayacak kadar ağır bir yük olmuştur.

